

Ur *Socialist Action Newspaper*

Torsdag 28 april 2011

Andrew Pollack

USA / Nato, bort med tassarna från Libyen! Seger för upproret!

Under den senaste månaden har de imperialistiska krafter som attackerar Muammar Gaddafi-regimen släppt vad som överhuvudtaget återstod av falska förespeglingar om sitt mål att uppnå regimskifte i Libyen. Det avgörande ögonblicket kom när en debattartikel, undertecknad av regeringscheferna i USA, Storbritannien och Frankrike, förklarade: "Gaddafi måste bort". I artikeln som publicerades i *International Herald Tribune*, *Le Figaro* och *The Times* den 15 april tillkännagav Barack Obama, David Cameron, och Nicolas Sarkozy att de skulle göra vad som krävdes militärt för att avlägsna Gaddafi från makten.

Imperialisternas nya öppenhet om sina verkliga mål, och de ständigt växande militära åtgärderna, har avsevärt underlättats genom att kapa ledningen för anti-Gaddafi-upproret i form av det Nationella övergångsrådet, en blandning av före detta Gaddafi-tjänstemän, pro-imperialistiska kapitalister och professionella [här i bemärkelsen yrkeskategorier som advokater, läkare osv.].

Denna kapning sker på bekostnad av en rörelse som under de första veckorna av upproret hade en stark bas bland arbetarmassorna och ofta leddes av kvarterskommittéer. De tidiga faserna av väpnade striderna var också ofta karaktäriserade av krigföring i partisan-stil. Detta var endast möjligt genom att hundratusentals i varenda stad – även Tripoli – hade strömmat ut på gatorna och organiserat sig för att uppnå frihet.

Men samtidigt som de imperialistiska ländernas och deras lokala klienters kombinerade styrka – för tillfället – har lyckats att immobilisera den folkliga rörelsen mot Gaddafi, har de bara uppnått ett dödläge på den militära fronten – som militära förståsigpåare oroar sig för kan fortsätta i månader.

USA hade levererat mycket av den ursprungliga eldkraften för att genomdriva en flygförbudszon, och lämnade sedan över det tunga jobbet till sina europeiska allierade. Allt eftersom striderna flyttade in i stadsområdena, började Nato-makterna att klaga på att endast Washington hade vapen som tillät mer exakta attacker mot styrkor på marken. Som svar godkände Obama den 21 april användning av obemannade Predator-drönare (som har varit ansvariga för många civila dödsfall i Afghanistan och Pakistan).

Den 20 april tillkännagav Frankrike, Italien, och Storbritannien att de skulle skicka marktrupper. Även om trupperna, som betecknas som militära "rådgivare", först bara skall uppgå några dussintals, är det nästan säkert att deras antal kommer att öka – med tanke på att varje imperialistisk militär talesman som citerats har förutspått att kriget kommer att pågå i månader. Andra åtgärder för att försöka bryta dödläget inkluderar ett tillkännagivande från Obama om tillhandahållande av så mycket som 25 miljoner dollar i militära förnödenheter och kommunikationsutrustning för sina libyska allierade i Nationella övergångsrådet – men (ännu) inte vapen.

Under tiden har politiker och mediakommentatorer i USA och Europa krävt ett ännu mer omfattande militärt ingripande för att "avsluta jobbet nu". En av de mest citerade militära analytikerna, Anthony Cordesman, skrev ett blodisande stycke för Centrum för strategiska och internationella studier, där han krävde massiva angrepp utan hänsyn till "collateral

damage” [dvs oavsiktliga förluster bland civilbefolkningen], för att som han påstod hindra större förluster av civila liv senare.

Cordesman begärde uttryckligen att ”Gaddafi, hans släkt och hans nyckelanhängare” skulle göras till mål, utan att oro sig för andra civila skulle dö som ett resultat: ”Hårda, och ibland brutala, val måste göras mellan att acceptera begränsade civila offer och ’collateral damage’ som kan bli resultatet när man tar till beslutsam användning av våld, och ett icke tidsbegränsat utnöttningskrig som kommer att ge mycket fler samlade civila offer och oavsiktliga skador.”

Sannolikheten för att en sådan barbarisk taktik skall komma till användning ökade av händelserna förra månaden i Elfenbenskusten, där franska och FN:s arméer fräckt drev bort från makten Laurent Gbagbo, som hade förlorat ett nyligen genomfört presidentval men vägrat att avgå. Dessa åtgärder i Libyen och Elfenbenskusten är ett tecken på att efter ”framgångarna” med regimskifte i Irak och Afghanistan, upplever imperialisterna mindre och mindre behov av att försköna sina interventioner med lögner eller ens rationaliseringar.

Kan massrevolten revitaliseras?

Den 16 april publicerade fyra analytiker och aktivister en spalt i *Al-Ahram* med titeln ”Att använda Libyen för att stoppa den arabiska våren”, som gör en mycket användbar distinktion mellan fyra konflikter i Libyen: (1) Gaddafi mot det libyska folket, (2) Västs krig mot Libyen, (3) rivaliteten mellan angriparna över hur kriget förs och över det framtida krigsbytet, (4) en konflikt ännu-i-sitt-wardande som författarna rekommenderar bör inledas idag – av de libyska massorna ”inte bara mot Gaddafi utan också mot de krafter som försöker ockupera Libyen”.

Vi stöder helhjärtat uppmaningen att inleda denna fjärde konflikt, utan vilken ett Libyen efter Gaddafi, eller ett Libyen delat mellan honom och Nationella övergångsrådet, skulle befinna sig ännu hårdare under imperialismens dominans.

Ironiskt nog kan den nya taktik som används av Gaddafis styrkor – att blanda sig med civilbefolkningen, kamouflera vapen och köra pickuper i stället för militära fordon – skapa en öppning för massorna att återinträda i striden mot honom. Striderna är inte längre begränsade till Gaddafis stridsvagnar och missiler mot de vapen som imperialisterna och deras plan använder. Återigen förefaller det som att avgörande strider kommer att utkämpas gata för gata.

Men för att effektivt bekämpa både Gaddafi och hans imperialistiska rivaler, måste massorna återuppliva och fördjupa sina egna organisationer. Ingen valde Nationella övergångsrådet. Varken kämpar i ledet som slåss mot Gaddafis väpnade styrkor eller de bredare massorna i Libyens städer har någon skyldighet att lyda en enda order från officerare som utnämns av Nationella övergångsrådet. Och på samma sätt, har massorna inte någon skyldighet att respektera någon av de politiska överenskommelser för ett Libyen efter Gaddafi som nu utformas av imperialistiska diplomatiska tjänstemän och företrädare för Nationella övergångsrådet.

Istället behöver arbetarna och bönderna i Libyen börja organisera sig nu – med början i grannskapet, på arbetsplatsen och milismöten – för en landsomfattande revolutionär konstituerande församling av det slag som vänstern kräver i både Egypten och Tunisien för att göra det möjligt för massorna att demokratiskt rösta om vilken typ av regering de vill ha.

En sådan församling skulle försöka organisera sina egna väpnade styrkor för slåss mot både Gaddafi och imperialisterna. Och det skulle kunna lägga fram en revolutionärt ekonomiskt och socialt program för att möta massornas behov, genom att börja med den typ av politiska friheter som ett imperialistdominerat Nationellt övergångsråd aldrig skulle tillåta, inklusive sådana åtgärder som att för första gången ställa Libyens olja under kontroll av sina arbetare så att inkomsterna kommer de arbetande massorna till godo.

En revitaliserad gräsrotsmilis och en konstituerande församling som lyfter fram ett revolutionärt program kan vinna såväl förtroendet hos de libyer som har blivit vilseledda till att slåss på Gaddafis sida, som Tripolis massor, vilkas uppror i sista hand är nyckeln till att befria landet från både Gaddafi och imperialismen.

För att ge de libyska massorna utrymme för en sådan organisering, måste aktivister som kämpar mot imperialistiska krig runt om i världen fördubbla våra ansträngningar att kräva: USA /Nato, Bort med tassarna från Libyen! Seger åt upproret!

Denna artikel publicerades ursprungligen i majnumret 2011 av *Socialist Action Newspaper*. På webben: <http://socialistaction.blogspot.com/>

Översättning: Anders Hagström